

de overordnede Retter, der beordres til at møde i beneficerede Sager, ikke kunne erholde noget Salær tillkjendt, naar de tabe Sagen. Seg kan i den Henseende ikke Andet end give den høitærede Justitsminister Ret i hans Betragtninger lige over for, hvad der blev bemærket af en foregaaende æret Taler. Ligeledes tror jeg heller ikke, at der vel kan gjøres nogen grundet Indvending mod at give Retterne Tilladelse til i de Tilfælde, hvor der nu er fastsat et Maximum for Salæret i kriminelle Sager, at gaa over disse Maxima, naar Forholdet er saadant, at dette maatte anses som billigt. Men jeg finder mig foranlediget til at gjøre en Indvending imod nogle Bemærkninger, der med Hensyn til dette Punkt gjøres i Lovforslagets Motiver. Naar det nemlig der hedder, at Salærene nu i Almindelighed ikke skulde være afpassede efter Sagsførernes virkelige Arbejde med Sagen, saa tror jeg ikke, at det med Føje kan siges med Hensyn til Betalingen for Aktoraterne og Defensoraterne ved de overordnede Retter og navnlig ved Overretten. Seg tror ikke, at de Maxima der nu ere fastsatte, i Almindelighed forhindre fra at indbrømme Sagsførerne en efter Omstændighederne meget passende Betaling for det Arbejde, de levere, og jeg finder ogsaa Bevis derfor i, at det, skjøndt Retterne jo kunne gaa til de lovbestemte Maxima, dog er i det mindste Antal af Sager, at de gaa til disse Maxima, saa at man jo deraf maa kunne slutte, at Retten finder, at den Betaling, der nu ydes, er ganske passende. Det er uden Tvivl Mange bekendt, at der fra forskjellige Sider er reist Spørgsmaal, om ikke Aktoratet og Defensoratet i de kriminelle Sager ved de underordnede Retter i det Hele meget betydelig kunde indskrænkes uden nogen Skade, ja endog i Virkeligheden til Gavn, idet der derved vilde vindes Tid. I den Henseende er der i sin Tid fremkommet et Forslag fra Landstinget, nemlig med Hensyn til Politisager. Det blev ved et Votum af Landstinget foreslaaet at afstafte de befalede Aktorater og Defensorater i disse Sager, men dette gik imidlertid ikke igjennem i Folkethinget. Seg tror dog, som sagt, ikke, at der er nogen Grund til at fravige Lovudkastets Forslag om at lade de nugældende Maxima bortfalde. Seg føler mig overbevist om, at Retterne i Fremtiden, lige saa vel, som de hidtil have gjort det, ville vide at afpasse Lønnerne efter Arbejdet.

Der er et Par Bemærkninger med Hensyn til enkelte Bestemmelser i de foreslaaede Paragrafer, som jeg skal tillade mig at gjøre; de berøre Punkter, der tilbøjs allerede tidligere ere omtalte. Det One er nemlig den Bestemmelse i § 2, at Sagsføreren skal være berettiget til at faae det ham tilkjendte Salær udbetalt af det Offentlige, efter hvad Motiverne forklare og ogsaa efter den høitærede Justitsministers Fremstilling, selv om Salæret endnu ikke er endelig fastsat, fordi Sagen

er under Appel. Det er jo en given Sag, at Salæret i en Justitsag ikke kan siges at være endelig fastsat, førend der er faldet Dom i den overordnede Instans; thi denne dømmer jo ikke alene med Hensyn til det Faktum, der er Sagens nærmeste Gjenstand, men den afgiver ogsaa sin Dom med Hensyn til Salæret. Seg tror, at dette er rigtigt og godt. Seg tror, at det er heldigt, at de overordnede Retter gjøre dette, for at der paa denne Maade kan tilvoeibringes en vis Ensformighed med Hensyn til Salærerens Fastsættelse. Men naar altsaa de paagældende Salærer ikke endnu kunne siges at være endelig fastsatte, førend den endelige Dom er falden, saa er jo her altsaa Taler om, at der skal ydes Sagsførerne et Forskud, uden at det er paalagt dem at stille nogen Sikkerhed for Tilbagebetalingen. Det synes mig imidlertid, at deslige Spørgsmaal om Udreelse af Forskud, selv om der undtagelsesvis skulde være nogen Anledning dertil, ikke ret hører hjemme i en Lov, men maa være overladt til Administrationen. Seg vilde derfor være ganske enig med den ærede første Taler i, at denne Bestemmelse gik ud. — Dernæst skal jeg tillade mig en Bemærkning med Hensyn til § 3. Seg kan jo ikke Andet end være aldeles enig deri, at den Sagsfører, der er bleven beklædet i offentlige og beneficerede Sager, ikke bør have Ret til at fordræ eller lade sig tilsiige noget Honorar for en saadan Sags Behandling. Derimod forekommer det mig uregelmæssigt mere tvivlsomt, om det er rigtigt ved et udtrykkeligt Forbud under Straffens ansvar at forbyde Sagsføreren at modtage en Erkjendtligheds gave. Ganske vist er der i Straffelovens § 117 givet et Forbud til Embedsmændene i Almindelighed mod, at de maa modtage Forærininger eller Gaver for Udførelsen af deres Embedsforretninger, men det forekommer mig dog, at en Sagsførers Stilling til hans Part er meget forskjellig fra andre Embedsmænds, og at det i sig selv er noget Unaturligt at forbyde ham at modtage en Erkjendtligheds gave, som aldeles frivillig maatte ydes ham af en Part, der er vel fornøjet med hans udførte Arbejde, naar dette er tilendebragt. Naar man udelod dette Forbud mod saaledes at modtage enhver Erkjendtligheds gave, saa forekommer det mig, at der ikke vilde være nogen Betænkning ved aldeles at udslette den sidste Del af Paragrafen, mod hvilken der fra flere Sider, navnlig fra den første ærede Talers Side er gjort, som det synes mig, meget gyldige Indvendinger. Seg er aldeles enig med den høitærede Justitsminister deri, at det er i sin Orden, at man fremdeles gaar frem paa samme Maade, som man hidtil altid har iagttaget, nemlig, at der, naar en Part ønsker sig en bestemt Sagsfører beklædet i en befalet Sag, nemlig i en Justitsag, da meddeles denne Sagsfører Befikkelse ogsaa udenfor den sædvanlige Lur. Det er ganske vist i sin Orden, at dette tillades; men et